

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ δρ. 8,— Ἐτησίᾳ φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνιος 2,50 Τριμήνιος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Φεβρουαρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 9

ΔΗΛΩΣΙΣ : Τὸ παρὸν φυλλάδιον, μολονότι φέρει ἡμερομηνίαν 1ης Φεβρουαρίου, καθυστέρησεν ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας ἕνεκα τῆς ἀπεργίας τῶν τυπογράφων, ἡ ὁποία δὲν ἔληξεν ἀκόμη. Διὰ τοῦτο ἐνδέχεται νὰ καθυστερήσουν καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐπόμενα. Ἀλλὰ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀπεργίας, θὰ ἐπισπευσθῇ ἡ ἐκδοσις ὅλων τῶν τυχόν καθυστερούντων φυλλαδίων.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

«Ὁ Τζούλης δὲν εἶχε κατορθώσῃ ἀκόμη νὰ πληρώσῃ τὸν κ. Ρισανέλ...» (Σελ. 70, στ. α')

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Ἀλλὰ τοὺς ἠκολούθησεν ἐξ ἀποστάσεως, ὡς ἐὰν προσέβλεπεν ὅτι ἡ παρουσία του δὲν θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστος εἰς μερικοὺς...

Κατόπιν τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ κ. Δυπὸν, κατήλθε καὶ αὐτὸς τὴν ἐλικοειδῆ κλίμηκα, καὶ ἐστάθη ἀκίνητος

ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς γεφύρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐλάδωναν τὰς μηχανάς.

Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Τζούλης ἤμποροῦσε νὰ βλέπῃ ἐξαιρετὰ τὰ συμβαίνοντα ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

Ὁ ἄξων τῆς ἑλικας, σταματημένος ἐν τῇ μέσῃ τῆς διαδρομῆς του, ἐφωτίζετο ὑπὸ ἡλεκτρικοῦ λυχνario, ἐνῶ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ θαλάμου ἦτο βυθισμένον εἰς τὸ σκότος.

Μόλις ἐφθασεν ὁ πλοίαρχος, ὁ πρῶτος μηχανικός, μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα, τῷ ἔδειξε μίαν κυκλικὴν γραμμὴν, καθαρωτάτην, ἡ ὁποία περιέβαλλε τὸν ἐκ στιλπνοῦ χάλυδος ἄξωνα ὡς διὰ λεπτοῦ βραχιολίου.

— Ὅριστε, εἶπεν.

Ὁ πλοίαρχος ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καί, στραφείς πρὸς τὸν γραμματέα, ἐδήλωσε :

— Τὸ σπάσιμον εἶνα πάρα πολὺ κανονικὸ !

Τὴν αὐτὴν παρατήρησιν ἔκαμε κατὰ νοὺν καὶ ὁ Τζούλης, βλέπων τὴν κυκλικὴν ἐκείνην τομήν. Ἐννόησεν ἀμέσως ὁ μαθητευόμενος μηχανικός, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ τυχαίας βλάβης, ἀλλὰ περὶ ἐγληματικῆς ἀποπείρας.

«Κακοῦργε !» ἐψιθύρισε χωρὶς νὰ θέλῃ.

Κ' ἐχόθη βαθύτερα εἰς τὸ σκότος.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πρῶτος μηχανικός εἶχε δώσῃ διαταγὰς καὶ δύο ἐργάται ἤρχισαν νὰ κτυποῦν τὸ χάλυδον ἐμβόλον μὲ σφυρία. Ἀπὸ τὰ πρῶτὰ τῶν κτυπήματα ὁ Τζούλης ἐνόησε ποῖος ἦτον ὁ σκοπὸς τῶν : κατέ-

στρεψον τὴν κανονικότητα τῆς τομῆς, διὰ νὰ πιστευσθῇ κατόπιν ὅτι ἦτο τυχαία.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ νέος ἐφωτίσθη. Συσχετίσας μὲ τὸ περιστατικὸν αὐτὸ τὰς ὑπόπτους φράσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκούσῃ ἀνταλλασσομένας μεταξὺ τοῦ Μαρχησίου καὶ τῶν ἀγγνώστων τοῦ σταθμοῦ, ἐφθασεν εἰς ἐν συμπεράσμα τολμηρὸν :

«Ὁ κ. Ρισανέλ καὶ ἡ οἰκογένειά του εἶχον ἐμπέσῃ εἰς χεῖρας κακούργων ! Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμὴν, ἤρχισε νὰ συλλογίζε-ται μὲ ποῖον τρόπον ἤμποροῦσε νὰ τοὺς σώσῃ.

Καὶ πρῶτα, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἰδῇ κανεὶς εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν. Μὲ μυρία πρὸς φυλάξεις, προσέχων πρὸ πάντων νὰ μὴ προσκόπτουν τὰ πόδια του εἰς τὰ σιδηρὰ σκαλοπάτια, ἤρχισε νὰ νά-

«Ὁ Λουλόβ διεσκέδαζε πολὺ βλέπων τοὺς ναύτας ἀναγκωμένους...» (Σελ. 70, στ. γ')

δαίνη την κλίμακα. Είχε φθάσει εις τὸ τελευταίον σκαλοπάτι, ὅταν ἔξαφνα ἤσθάνθη ὑπὸ τοῦς πόδας του τὸ κενόν. Ἡ σιδηρὰ κλίμαξ ἐταλαντεύθη βιαίως καὶ ὁ νέος ἔπεσεν εἰς τὸ κύτος.

Θὰ ἐφρονέυετο ἀσφαλῶς, πίπτων εἰς βῆθος δεκαπέντε μέτρων, ἐν δὲν ἐπρόφθανε νὰ πιασθῇ ἀπὸ μίαν σιδηρὰν σκαλωσίαν τοῦ τοιχώματος, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ χρησιμεύουν εἰς τοὺς χρωματιστάς, ὅταν χρωματίζουν τὸ πλοῖον.

Κραισασμένος ἀπὸ τὸ σίδηρον αὐτό, ἄνωθεν τοῦ κενοῦ, ὁ Τζούλης ἐκτύταξε πρὸς τὰ κάτω καὶ διέκρινε τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τοῦ γραμματέως, ὁ ὁποῖος τὸν παρεφύλαττε.

«Ἀπέτυχαν αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἐσυλλογίσθη, ἀλλὰ ὄρισμένως πρέπει νὰ νοῖξω τὰ μάτια μου περισσότερο. Αὐτὸ τὸ πλοῖο εἶνε λημέρι ληστῶν».

Μ' εὐκνησίαν γάτας καὶ μὲ τρία μόνον πηδήματα, ὁ Τζούλης κατέρωθωσε νὰ νῆα διὰ τοῦ τοίχου μέχρι τοῦ καταστρώματος.

«Οὐφ! ἔκαμεν ἅμα εἶδε τὸν κυανὸν οὐρανόν. Φθηνὰ τὴν ἐγγλύτωνα... Ἄ, τὰ παληόσκυλα!.. Τώρα ἐννοῶ γιατί δὲν δουλεύει πιά ὁ ἀσύρματος τηλεγράφος!.. Ὅλα αὐτὰ τὰ κάμνει ὁ κ. Μαρκήσιος, ποῦ ἔχει βέβαια τὸν σκοπὸ του. Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν κατέρωθωσε νὰ με ξεκάμῃ καὶ εἰμαι ἀκόμη ζωντανός, ἄς φυλαχθῇ. Ἐγὼ θὰ τὸν ξεμασκαρέψω!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΜΙΑΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ

Ἰστιοφόρον.

Αἱ συνέπειαι τῶν δύο ἀτυχημάτων, τὰ ὁποῖα ἐξιτορήσαμεν, δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ Τζούλης δὲν εἶχε κατορθώσῃ ἀκόμη νὰ πλησιάσῃ τὸν κ. Ρισανέλ, ἀποκλεισμένον εἰς τὸν θάλαμόν του ὑπὸ τοῦ γραμματέως. Δὲν εἶχε δυνάμει ἐπομένως νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ περὶ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποῖους διέτρεχεν αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του, μέχρι τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν εἶδος συμβουλίου συνεκροτήθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς θαλαμηγοῦ.

Ἐπρόκειτο δὴθεν νὰ αποφασισθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάμουν, ποῖαν πορείαν νὰ κολουθήσουν, μετὰ τὰ δυσάρεστα ἐκεῖνα—τυχαῖα πάντοτε—συμβάντα.

Τὸ συμβούλιον ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν κ. Ρισανέλ, φυσικά, τὸν πλοίαρχον, τὸν πρῶτον μηχανικόν, τὸν κ. Δυπὸν καὶ τὸν Λουλού, ὁ ὁποῖος ἐπέμεινε νὰ λάβῃ μέρος.

Ὁ πλοίαρχος ἐδήλωσεν ἐν ἀρχῇ, ὅτι ἡ βλάβη τῆς μηχανῆς του ἦτο σοβαρωτάτη. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διορθωθῇ ἐκ τοῦ προχείρου, μετὰ τὰ μέσα ποῦ διέθετε τὸ πλοῖον, ἀλλ' οὔτε καὶ

ἐπὶ τῆς μαρκινῆς ἀκτῆς ὑπῆρχε λιμὴν ἄρκετὰ σπουδαῖος, ὥστε νὰ τοὺς παράσχῃ τὴν ἀπαιτούμενην βοήθειαν διὰ μίαν τελείαν ἐπισκευήν.

Ὁ πρῶτος μηχανικὸς ἐπεκύρωσε τοὺς λόγους τοῦ πλοίαρχου.

— Τότε λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ κ. Ρισανέλ ἀπηλπισμένος, ἡ ἀποστολή μας ἀποτυγχάνει!.. Δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ ζητήσωμεν τὴν βοήθειαν τοῦ πρῶτου πλοῖου ποῦ θὰ παντῆσθωμεν εἰς τὸν δρόμον μας, διὰ νὰ ρυμουλκηθῶμεν ὡς τὸ Γυδραλτάρ ἢ ὡς τὸ Μπορντό.

— Εἶνε πραγματικῶς ἡ μόνη πρόνοια ἀπόφασις ποῦ εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν, ὑπέλαθεν ὁ πλοίαρχος. Ἀνεπέτασα μάλιστα τὸ σῆμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ζητεῖται βοήθεια, ἀφοῦ, πρὸς ἐπίμετρον τῆς συμφορᾶς, ὁ ἀσύρματος μας δὲν λειτουργεῖ πλέον.

— Καὶ πότε θὰ μᾶς ἔλθῃ αὐτὴ ἡ βοήθεια; ἠρώτησεν ὁ ἑκατομμυριούχος.

— Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω. Ὁ δρόμος μας δὲν συγχάζεται παρὰ ἀπὸ μικρὰ πλοῖα, ποῦ δὲν θὰ ἴσαν ἱκανὰ νὰ μᾶς ρυμουλκήσουν, ἢ ἀπὸ μεγάλα ὑπερωκεάνεια, τὰ ὁποῖα, ἐφ' ὅσον δὲν διατρέχοντες ἄμεσον κίνδυνον, δὲν θὰ διέκοπταν τὸ ταξίδι των πρὸς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν διὰ νὰ μᾶς ἐπαναφέρουν, πρὸς βορρᾶν.

— Τότε λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ κ. Ρισανέλ.

Ὁ γραμματεὺς δὲν ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν.

Μετὰ σιωπὴν ἄρκετὰ παρατεταμένην, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ὅλοι ἐσκέπτοντο, μετὰ τὴν γλυκεῖαν καὶ μελωδικὴν φωνήν του ἐπρόφερε:

— Θὰ ἡμπορούσαμεν ἴσως νὰ κάμωμεν καὶ κάτι ἄλλο.

— Τί; ἠρώτησε μετὰ αγωνίας ὁ πρῶτος ἐδωδιμοπώλης, ὁ ὁποῖος ἐστενοχωρεῖτο πολὺ διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ταξιδίου ἐκεῖνου, ποῦ εἶχε κάμῃ τόσον πάταγον εἰς τὸ Παρίσι.

— Ὁ Λουλού, κύριε πλοίαρχε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαρκήσιος, δὲν εἶνε μικτὴ θαλαμηγός καὶ δὲν ἔχει κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν ἐξάρτυσιν ἱστιοφόρου; Ἄς βάλωμεν λοιπόν τὰ πανιά καὶ ἄς προσπαθήσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς ἓνα οἰονδήποτε λιμένα τῆς ἀπέναντι ἀκτῆς.

Ὁ κ. Ρισανέλ ἐκτύπησε περιχαρῆς τὸν γρόνθον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἔρριψε πρὸς τὸν γραμματέα του βλέμμα θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης.

— Μὰ πολὺ σωστά! εἶπεν ὁ μόνον ποῦ πρέπει νὰ κάμωμεν!

Ὁ πλοίαρχος διηυθύνθη τότε πρὸς τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης καί, ἀφοῦ ἐκτύταξε μίαν στιγμὴν ἔξω, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ εἶπεν:

— Ὁ ἀνεμος εἶνε νότιος. Ἄν βάλωμεν τὰ πανιά, κάπου μποροῦμε νὰ

φθάσωμε. Ἀλλὰ ποῦ; Δὲν ξέρω, διότι ἡ ἐξάρτυσις τοῦ Λουλού, ὑπὸ ἐποψιν ἱστίων, εἶνε ἀτελεστάτη. Ὅπως δὲ ποτε, θὰ δοκιμάσωμεν!

Ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου ἦτο, κατενθουσιασμένος μετὰ τὴν τροπὴν ποῦ ἐλάμβανον τὰ πράγματα... Τελος πάντων!.. νά, ποῦ θὰ ἐταξιδεύουν τώρα μετὰ πανιά, εἰς τὴν τύχην, χωρὶς νὰ ξεῦρουν ποῦ πηγαίνουν! Αὐτὸ ἦτο πολὺ διασκεδαστικόν!.. Ὁ μικρὸς εἶχε βαρυνθῇ τὸ ἥσυχον, τὸ κανονικὸν ἐκείνο ταξίδι, μετρημένον ὡς τώρα μετὰ τὸν διαδότην, προμελετημένον, χωρὶς τίποτε τὸ ἔκτακτον, τὸ ἀπρόσπτον. Ἀλλ' ἡ καλὴ τύχη ἀνελάμβανε νὰ διορθώσῃ αὐτὴν τὴν ἑλλειψιν. Καὶ ὁ Λουλού, ἀκράτητος εἰς τὴν χαρὰν του, ἐχειροκρότησε καὶ ἐφώνησε: — Νίπράδο!.. Νὰ βάλωμεν τὰ πανιά!..

Ὁ πλοίαρχος ἐστράφη πρὸς τὸν κ. Ρισανέλ.

— Τί ἀποφασίζετε, κύριε; ἠρώτησε.

Ὁ ἐδωδιμοπώλης δὲν ἐδίστασε ὅλου. Ἡ φιλοτιμία του, ἡ φιλοδοξία του, τὸν ἐσπρωχνε νὰ δεχθῇ κάθε λύσιν, ἡ ὁποία δὲν θὰ τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἐπιστρέψῃ οἰκτρὸς ὡς ἡττημένος εἰς κανένα γαλλικὸν λιμένα.

— Πολὺ καλά, εἶπε, ἄς ταξιδεύσωμε μετὰ πανιά, ἀφοῦ μποροῦμε νὰ τὸ κάμωμε!

Ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ πλοίαρχος ἀντήλλαξαν γοργὸν βλέμμα θριάμβου. Τὸ θήραμα ἐπίπτε μόνον του εἰς τὸ δίκτυον... Ἐν τούτοις ὁ κ. Δυπὸν ἐνέμισε καλὸν νὰ προβάλλῃ μερικὰς ἀντιρρήσεις.

— Τὸ ταξίδι μετὰ τὰ πανιά, εἶπε, δὲν παρουσιάζει κάποιους κινδύνους; — Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος ἐφ' ὅσον πηγαίνομεν μετὰ τὸν αἰεμον, δὲν κινδυνεύομεν καθόλου καὶ ἂν δὲν φθάσωμεν εἰς τὸ Ἀγαδίρ, πάντα θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Μογκαντόρ.

Τὸ συμβούλιον ἐτελείωσε καὶ ὁ πλοίαρχος ἐσηκώθη καὶ ἐξῆλθε διὰ νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαίας πρὸς ἀπόπλουν διαταγὰς.

Πῶς νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ κ. Ρισανέλ;

Ὁ κ. Ρισανέλ καὶ ὁ Λουλού τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὴν γέφυραν, διὰ νὰ παρασταθοῦν εἰς τοὺς χειρισμούς, οἱ ὁποῖοι θὰ μετέβαλλον τὸ ἀτμόπλοιον εἰς ἱστιοφόρον. Αἱ προετοιμασίαι ὑπῆρξαν μακράι. Ἐπρεπε νὰ μεταφέρουν τὰ ἱστία ἀπὸ τὸ βῆθος τοῦ κύτους, ὅπου ἐφυλάσσοντο διπλωμένα. Ὁ Λουλού διεσκέδαζεν ὑπερβολικά, βλέπων τοὺς ναύτας νὰ ναναρριχῶνται ἐπιπόνως εἰς τὰς κλίμακας καὶ νὰ δένουν εἰς τὰς κεραίας τὰ βαρεῖα ἐκεῖνα χονδρόπανα.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἡ θαλαμηγός ἐξε-

κίνει με ταχύτητα μικροτέραν ἀπὸ πρὶν, ἀλλ' ἄρκετὰ γρήγορα καὶ πάλιν, διευθυνομένη πρὸς νότον.

Ὑπὸ τὴν ὥθησιν ἰσχυροῦ κάπως ἀνέμου, τὸ καμψὸν σκάφος ἔπλεε μ' ἐλαφρὰν κλίσιν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀνεπύδα χαριέντως ἐπὶ τῶν κυμάτων.

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἀναστάτωση, ἡ μόνη σπουδαία μεταβολή, τὴν ὁποῖαν παρετήρησεν ἡ κυρία Ρισανέλ, ἦτον ὅτι δὲν ἡμποροῦσε πλέον νὰ πλέκῃ κροσέ, διότι τὸ πλοῖον ἐκινεῖτο πολὺ. Καὶ τότε ἀπεκοιμήθη εἰς τὴν πολυθρόναν τῆς.

Ὁ Τζούλης, ὁ ὁποῖος εἶχε μάθῃ ἀπὸ τὸν Λουλού ὅλα ὅσα διημέφθησαν εἰς τὸ συμβούλιον, τὸ συγκροτηθὲν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πλοῖου κατόπιν τῆς βλάβης τῶν μηχανῶν, αὐτὸς, πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ φίλου του, δὲν ἐφαίνετο διόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν νέαν περιπέτειαν.

Βλέπων αὐτὸν ἀνήσυχον, σκεπτικόν, σιωπηλόν, ὁ Λουλού τὸν ἠρώτησε: — Μὰ ἐπιτέλους τί ἔχεις, Τζούλη;..

Μοῦ φαίνεται τώρα ἄλλοιῶτικος... Μήπως τυχὸν φοβάσαι;

(Ἐστει ἀνέχεται) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἄς γράψω σήμερον μίαν ἐπιστολήν, ποῦ καὶ ἐγὼ δὲν εἰ-
ξέρω πότε θὰ τυπωθῇ. Διότι, — καθὼς σὰς ἐπληροφόρησεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἡ Διάπλασις, διὰ νὰ μὴν ἐκπληγῇτε καὶ νὰ μὴν ἀνησυχῆτε διὰ μίαν τυχὸν μεγάλην καθυστέρησιν, — οἱ ἐργάται ὅλων τῶν τυπογραφεῖων τῶν Ἀθηνῶν ἐκήρυξαν ἀπεργίαν. Ζητούν ἀπὸ τοὺς διευθυντάς των αὐξήσιν ἡμερομισθοῦ καὶ περιορισμὸν τῶν ἐργασιμῶν ὥρων ἀπὸ δέκα εἰς ὀκτώ. Εἶνε δὲ ἀποφασισμένοι νὰ μὴ ξαναπιάσουν τὸ συνθετήριον, ἂν δὲν γίνουν δεκτὰ τὰ αἰτήματά των.

Εἶνε εὐκαιρία, νὰ μάθετε ὀλίγα δι' αὐτὰς τὰς ἀπεργίας, ποῦ τὰς ἀκούετε τόσον συχνά. Ἀλήθεια, τώρα εἶνε τῆς μόδας· πότε ἀπεργοῦν οἱ ἀρτοποιοί, πότε οἱ ὑποδηματοποιοί, πότε οἱ τροχοδρομικοί, — αὐτοὶ δὲ συχνότατα, — πότε οἱ ταχυδρομικοί, πότε οἱ τυπογράφοι. Ὑπάλληλοι καὶ ἐργάται — εἶνε τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος, τῆς ἐποχῆς μας, — προσπαθοῦν νὰ καλλιτερεύουν τὴν θέσιν των, τοὺς ὅρους τῆς ζωῆς των. Νὰ ἐργάζονται δηλαδὴ

ὀλιγώτερον καὶ νὰ κερδίζουν περισσότερα. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἔχουν ἄλλον τρόπον, καταφεύγουν εἰς τὴν ἀπεργίαν.

Ἄλλοτε αἱ ἀπεργίαι δὲν ἦσαν τόσον εὐκόλοι. Διότι οἱ ἐργάται ἦσαν ἄνθρωποι χωρὶς καμμίαν σχεδὸν ἀνὰ πύξιν, ὑποκύντοντες εἰς τὴν τύχην των καὶ ἀνεχόμενοι κτηνωδῶς κάθε πίεσιν καὶ κάθε ἐκμετάλλευσιν. Δὲν ἐγνώριζαν, καὶ ἂν τοὺς τὸ ἔλεγε κανεὶς, δὲν ἐπειθόντο, ὅτι ἡνωμένοι, σύμφωνοι, θ' ἀπετέλουν μίαν τεραστίαν δύναμιν, καὶ θὰ ἡμποροῦσαν νὰ ἐπιβάλλουν τοὺς ὅρους των αὐτοί. Ἀλλὰ τώρα ἐξυπνίσαν, ἀνεπτύχθησαν, ἔγειναν ἄνθρωποι με περισσότεραν συναίσθησιν, ὅχι πλέον τῶν κτηνόντων, ἀλλὰ τῶν δικαιωμάτων των. Καὶ πρῶτα-πρῶτα συνήνωθησαν εἰς σωματεῖα. Τὰ σωματεῖα αὐτὰ ἔχουν ταμεῖον, περυσίαν. Καὶ ὅταν ἀποφασίζεται μία ἀπεργία, οἱ ἐργάται, οἱ πτωχότεροι τουλάχιστον, παίρνουν χρήματα ἀπὸ τὸ ταμεῖον τοῦ σωματεῖου καὶ ζοῦν. Αἱ ἀπεργίαι λοιπόν, ἀδύνατοι σχεδὸν ἄλλοτε, εἶνε σήμερον εὐκόλοι. Ὁ ἐργάτης δὲν εἰμπορεῖ νὰ πῇ: «καὶ ἂν δὲν ἐργασθῶ μίαν ἐβδομάδα, τί θὰ φάγῃ;» Ἐῦρει ὅτι τὸ σωματεῖόν του δὲν θὰ τὸν ἀφίσχῃ νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας. Καὶ ἀπεργεῖ μὴ χαρά.

Ἡ ἀπεργία εἶνε μία βία, ἕνας ἐξαναγκασμός. Συνωμοτοῦν οἱ ἐργάται καὶ ἐξαναγκάζουν τὸν ἐργοδότην, τὸν ἐργοστασιάρχην, τὸν κεφαλαιοῦχον, νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν των, νὰ δεχθῇ τοὺς ὅρους των. Ἄν ἀντισταθῇ, ποῦ θὰ εὕρῃ ἄλλους ἐργάτας, ἀφοῦ εἶνε ὅλοι σύμφωνοι; Καὶ ἂν προτιμήσῃ νὰ κλείσῃ τὸ κατάστημά του, πόση θὰ εἶνε ἡ ζημία του; Ἡ καταστραφή! Ὡς τοιαύτη λοιπὸν ἡ ἀπεργία — γεννάται τὸ ζήτημα, — εἶνε κατὰ νόμιμον, τίμιον, ἠθικόν; Νόμιμον καὶ τίμιον ὅχι. Ἡ ἀπεργία μάλιστα, εἰς ἄλλα Κράτη, νόμοι ποῦ ἀπαγορεύουν τὴν ἐκ συστάσεως ἀπεργίαν, καὶ ὅταν ἀπεργοῦν οἱ ἐργάται, τὰ βρίσκουν σκούρα μετὰ τὴν ἐξουσίαν, καὶ γίνονται συμπλοκαί, καὶ χύνεται αἷμα. Τίμιον ὅμως καὶ ἠθικόν, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνε. Νομίζω δηλαδὴ, ὅτι ἐργάται καὶ ἐργοδῶται ἔχουν τὰ ἴσα δικαιώματα· ὅτι ὁ ἐργάτης, μετὰ ἄλλους λόγους, δὲν εἶνε σκλάβος, ἀγορασμένος ἀπὸ τὸν ἐργοδότην, διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ τὸν κάμῃ, ὅτι θέλῃ. Καὶ ὅταν οἱ ἐργοδῶται, σύμφωνοι καὶ αὐτοί, συνεννοῦμενοι χωρὶς συνεννόησιν, ἐξαναγκάζουν τὸν ἐργάτην νὰ ἐργάζεται τὰς διπλάσις ὥρας ἀφ' ὅτι εἶνε δίκαιον, ἢ νὰ κερδίῃ τὰ μισὰ ἀφ' ὅτι εἶνε σωστόν, ἀπειλῶν αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του μετὰ τὸ φῶσμα τῆς πείνης, — τότε καὶ ὁ ἐργάτης ἔχει ὅλον

τὸ δικαίωμα νὰ μυνθῇ, καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ πάρῃ μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅτι τοῦ ἀνήκει: μετὰ τὴν βίαν, μετὰ τὸν ἐξαναγκασμόν. Συνεννοεῖται λοιπὸν μετὰ τοὺς συντρόφους του καὶ ἀπεργεῖ.

Ἄν οἱ ἐργάται ἐξητούσαν τίποτε ἄδικον, παράλογον, ὑπερβολικόν, τότε μάλιστα κανεὶς δὲν θὰ τοὺς ἐδικαίωνε ποῦ ζητοῦν νὰ τὸ ἐπιτύχουν διὰ τῆς βίας. Ἀλλὰ τὰ αἰτήματά των εἶνε συνήθως δίκαια. Καὶ συμφέρουν ὅχι μόνον εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐν γένει, ἢ ὅποια εἶνε καλλιτέρα ὅταν ὅλοι αἱ τάξεις τῆς ζοῦν ἀνθρώπινά. Ἀπόδειξις δὲ τούτου ὅτι καὶ τὸ Κράτος, καὶ ἡ Πολιτεία τὸ ἀναγνωρίζει, καὶ δι' αὐτὸ ὁλονὲν γίνονται νόμοι προστατευτικοὶ τῶν ἐργατῶν. Ἐρχισαν μάλιστα νὰ γίνωνται καὶ ἐδῶ, εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ νόμος π. χ. τῆς Κυριακῆς ἀργίας, ὁ νόμος περὶ ὀρίου ἐργασίμων ὥρων, περὶ ἀνιχνίων ἐργατῶν, περὶ ἐργατικῶν σωματείων κτλ. εἶνε ὅλοι νόμοι προστατεύοντες τὸν ἐργάτην ἐναντίον τῆς σκληρότητος, τῆς ἀπανθρωπίας καὶ τῆς πλεονεξίας τῶν περισσοτέρων ἐργοδοτῶν. (Διότι ὑπάρχουν βέβαια καὶ ἐντιμοὶ ἐξαίρεσεις, ἀγαθοὶ καὶ φιλόανθρωποι ἐργοστασιάρχαι, μὴ ἐκμεταλλεῦμενοι τοὺς ἐργάτας των.) Ὅταν δὲ θὰ συμπληρωθῇ μετὰ τὸν καιρὸν αὐτὴ ἡ νομοθεσία, τότε θὰ λείψουν ἀφ' αὐτῶν καὶ αἱ ἀπεργίαι. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἑυρώπην, οἱ ἐργάται δὲν ἀπεργοῦν πάντοτε ἐιρήνικῶς. Δὲν περιορίζονται δηλαδὴ νὰ πέσουν τῆς ἐργασίας, περιμένοντες νὰ ὑποκύψῃ ὁ ἐργοστασιάρχης. Ἀλλὰ κάποτε τὸν ἐκδικοῦνται, καταστρέφοντες τὰς μηχανάς του, τὰ ἐργαλεῖά του, τὰς ἀποθήκας του, τὰ προϊόντα τῆς βιομηχανίας του. Βάζουν φωτιὰν εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἢ τὸ κατακλύζουν μετὰ νερά, ἢ τὸ ἀνατινάζουν μετὰ δυναμίτιδα, ἢ εἰςβάλλουν καὶ τὰ σπάζουν ὅλα μετὰ μπαλτάδες. Τί νὰ σὰς πῶ! Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ τὸ ἔλεγα ποτὲ ἠθικόν καὶ τίμιον. Καὶ τότε πιθανὸν νὰ ἔχουν δίκαιον οἱ ἐργάται, ἀλλὰ τὸ χάνουν μετὰ τὸν τρόπον των. Καὶ κάμνει πολὺ καλὰ ἡ ἐξουσία, ποῦ ἐπεμβαίνει διὰ τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης ποῦ τοὺς καταδικάζει. Εὐτυχῶς, εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰ πράγματα δὲν ἐφθασαν ἀκόμη εἰς τὸ ὅξυ αὐτοῦ σημείου. Αἱ ἀπεργίαι μας εἶνε ἡρεμοὶ, εἰρηνικοὶ, ἀναιμακτοί. Εὐάχως, ἀγαθοὶ ἄνθρωποι οἱ ἐργάται μας, μετὰ ἡμᾶς ἐπιζητοῦν καὶ σιγά-σιγά ἐπιτυγχάνουν τὴν καλλιτέρευσιν τῆς θέσεώς των. Δι' αὐτὸ εἶνε συμπαθεῖς καὶ ἔχουν ὅλην τὴν κοινωνίαν μετὰ τὸ μέρος των.

Σὰς ἀποτάσσεται

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

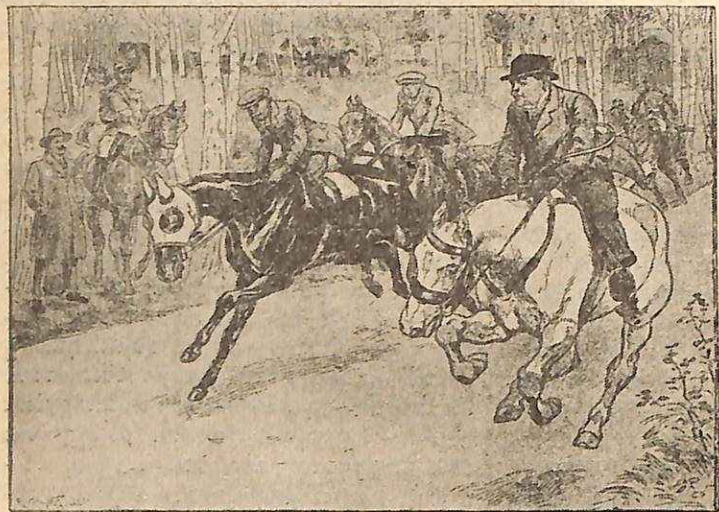
(Συνέχεια ἰδε σελ. 61)

— Αὔριον, νῆε μου, θὰ παρουσιάσῃς στὸν διευθυντὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, γιὰ νὰ πάρῃς τὸ σύνθημά σου.

— Ἀ! ἐπὶ τέλους! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρβελίν, αὐτὴ τῇ φορᾷ θὰ λογαριασθῶμε οἱ δύο μας, φίλε μου Πλόκ!

4. Ὁ χαλινὸς τῆς Φαύστας.

Πρὸ δυὸ μηνῶν ὁ Ἐρβελίν ἦταν ἀστυφύλαξ. Τοῦ εἶχαν ἤδη ἀναθέσῃ διαφόρους ὑποθέσεις δευτερευούσας. Εἰς ὅλας εἶχεν ἐπιδείξῃ εὐφυΐαν καὶ θάρρος καὶ εἶχε κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἀνωτέρων του.

Ἡ ἀπκωγὴ τῆς Φαύστας δὲν εἶνε εὐκόλο πρᾶγμα. (Σελ. 72, στ. 6')

Ἐνα πρωτὸ τοῦ Φεβρουαρίου, ὁ διευθυντὴς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ἐκάλεσε τὸν Ἐρβελίν.

— Ἐρβελίν, τοῦ εἶπε, ἔχω μιὰ σπουδαία ὑπόθεσι νὰ σοῦ ἀναθέσω. Πρόκειται προφανῶς γιὰ τὴν συμμορία Πλόκ. Ἰδοὺ τί συνέβη: Ὁ ἀστυφύλαξ Δυδάλ, ἐκείνος ποῦ ξεύρει νὰ μεταμορφώνεται τελειότερα ἀπ' ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς μας, ἔπειτα ἀπὸ σένα, ἄκουσε τὴν περασμένη νύκτα σὲ μιὰ ταβέρνα μιὰ συνομιλία ἐνδιαφέρουσα. Εὐρίσκειτο ἐκεῖ ἕνας ὁμιλος ἀνθρώπων ὑπόπτων, ποῦ κουβέντιαζαν. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγε: «Διαταγή τοῦ ἀρχηγοῦ! Σὰς συνήθρουν ἐδῶ ἀπόψε, γιὰτὶ ἐμᾶς ὥρισαν γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς γνωστῆς σας ἐπιχειρήσεως τοῦ χαλινοῦ τῆς Φαύστας. Πρέπει, πρὶν περάσουν δεκαπέντε ἡμέρες, ἢ ὑπόθεσις αὐτὴ νὰ εἶνε τελειωμένη. Ἡ ἀρπαγὴ φυσικὰ θὰ εἶνε δύσκολη. Ἀλλ' ὑπάρχει στὴν Ἀμερικὴ ἀγοραστής, ποῦ δίνει διακόσιες χιλιά-

δες δραχμῆς. Ξέρεις, Ἐρβελίν, τί σημαίνει αὐτό;—Ὁχι, κύριε διευθυντά.

— Ἐ λοιπὸν! αὐτὸ θέλει νὰ πῇ, ὅτι οἱ λησταὶ σκοπεύουν νὰ κλέψουν τὴ Φαύστα, ποῦ εἶνε ἵππος ἱπποδρόμων μεγάλης ἀξίας καὶ ἀνήκει στὸν βαρὼν Δε-Ρότσιλδ. Καὶ βέβαια σκέπτονται νὰ τὴν βάλουν μὲ ἄλλο χρώμα, πρὶν τὴν ἀποστείλουν στὸ ἐξωτερικόν. Ὁ βαρὼν Δε-Ρότσιλδ ἔχει εἰδοποιηθῇ καὶ θὰ φροντίσῃ ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἀναγκαίαν ἐπιτήρησι τοῦ σταύλου του. Ἐν τούτοις ἐμεῖς ἔχομε καθήκον νὰ παρακολουθήσωμε ἀπὸ κοντὰ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ σοῦ τὴν ἐμπιστεύομαι.

— Νὰ κλέψουν, νὰ βάλουν καὶ νὰ πουλήσουν ἕναν ἵππο πασίγνωστο σὰν τὴ Φαύστα, μοῦ φαίνεται ἀστεϊσμός, κύριε διευθυντά, καὶ ἀμφιβάλλω, ἂν ὁ

Πλόκ σχεδιάζῃ τέτοια ἀπόπειρα. Κάτι ἄλλο θὰ εἶνε. Ὁ δὲ ξετάσω.

— Μὴ γυρεύῃς φύλλους στ' ἄχουρα. Προσπάθησε νὰ συλλάβῃς τοὺς κακούργους. Εἶνε τὸ καλλίτερο ποῦ μπορεῖς νὰ κάμῃς.

— Πολὺ καλὰ, κύριε διευθυντά.

Ὁ Ἐρβελίν ἔκαμε τὸ στρατιωτικὸν σχῆμα καὶ ἀπεμακρύνθη.

«Ὁ χαλινὸς τῆς Φαύστας! Νὰ κλέψουν τὴ Φαύστα! Ἐσυλλογίζετο. Μὰ εἶνε τρελλοί!

Ἡ ἀπκωγὴ τῆς Φαύστας δὲν εἶνε εὐκόλο πρᾶγμα. Ἡ συνομιλία, ποῦ ἄκουσε ὁ Δυδάλ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἦταν συμβολικὴ.

Γιὰ νὰ τὴν ἐρμηνεύσωμε, χρειάζεται τὸ κλειδί. Αὐτὸ τὸ κλειδί πρέπει νὰ ζήτησῃ καὶ νὰ βρῶ!

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ὁ Ἐρβελίν, ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ τὸ πάρκο Μονσώ, θυμήθηκε, ὅτι ἕνας συμπατριώτης του καὶ παλιός του συστρατιώτης, ἦτανε θαλαμηπόλος τοῦ κόμητος Δε-Πλερδὶλ στὴν ὁδὸν Ρυτσαέλ. Σκέφθηκε νὰ πάῃ νὰ χαιρετήσῃ περνοῦντας αὐτὸν τὸν φίλον του, τὸν Ἐρρίκο Μακλού. Μπῆκε στὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον, ποῦ ἡ πολυτέλειά του ἦταν γνωστὴ σὲ ὅλο τὸ Παρίσι.

Ὁ Ἐρρίκος Μακλὸς εἰδοποιηθεὶς, ἦλθε νὰ ἰδῇ τὸν φίλον του καὶ νὰ συνομιλήσῃ μαζί του γιὰ τὴν πατρίδα του καὶ γιὰ τὸ σύνταγμα του.

— Μὲ μεγάλη μου χαρὰ μαθαίνω, Ἰωσήφ, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος, ὅτι

εἶσαι ἀστυνομικός. Ἐσὺ πάντοτε ἦσουν πονηρός. Ἄν κατ' ὀρθονες σήμερα—αὔριο νὰ τσακώσῃς αὐτὸν τὸν ἀπαίσιό Πλόκ...

— Ὁ θὰ προσπαθῶ, Ἐρρίκο μου. Ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμά μας εἶνε κοπιαστικό, κινδυνώδες καὶ ὄχι εὐκόλο. Καὶ ἐσὺ εἶσαι εὐχαριστημένος; Ἐχεις καλὰ ἀφεντικά;

— Ἀφεντικά μάλ' αἶμα, φίλε μου!

— Εἶνε νέοι;

— Ναι. Ὁ κ. κόμης Δε-Πλερδὶλ εἶνε τριαντατεσσάρων ἐτῶν καὶ ἡ κ. κόμισσα τριάντα. Ἐχουν ἕνα μόνον παιδάκι, ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, τεσσάρων ἐτῶν, ποῦ τὸ λατρεύουν, τὴ δ' ἰδίδα Βερανζέρα. Ἡ κ. κόμισσα εἶνε ἡ βασίλισσα τῶν σαλονίων τοῦ κόσμου. Βασίλισσα στὴν εὐμορφίαν, στὴ χάρι καὶ στὴν ἐξυπνάδα! Πάντοῦ σὲ ὅλα ἔρχεται πρώτη... Ὅπως ὁ περὶφημος ἵππος τοῦ κ. Δε-Ρότσιλδ, ἐπρόσθεσε μεριδίων ὁ θαλαμηπόλος. Γι' αὐτὸ μάλιστα μερικοὶ στενοὶ τοῦ φίλοι τὴ φωνάζουν στ' ἀστεία μὲ τὸ παρατσούκλι «κυρία Φαύστα».

— Πῶς; ἔκαμε ὁ Ἐρβελίν. Τί εἶπες;—Εἶπα, ὅτι τὴ φωνάζουν στ' ἀστεία κυρία Φαύστα. Ἀλλ' ὥστε αὐτὸ τὴ διασκεδάσει.

Ὁ Ἐρβελίν δὲν ἤκουε πιά τὴ φλυαρία τοῦ φίλου του. Μὲ ζωηρὴ συγκίνησι παρακολουθοῦσε τὴν ἰδέαν του. Ἐξαφνὰ διέκοψε τὸν θαλαμηπόλο.

— Ἀλήθεια, εἶπε, μοῦ φαίνεται, πῶς ἄκουσα νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν πλοῦτο τῶν κοσμημάτων τῆς κυρίας σου.

(Ἐπεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

Ο ΚΡΥΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΗ...

Μάταια τὰ ἀνθρώματα τὰ δόλια

Σκορπιούνηται ἀπ' τὰ ἄνθη. Ἡ κατα-
φρύνει

Στὰ ὄρη, στοὺς κάμπους, σὰν περὶ δόλιε

Πιαζόνει, ἀνίγει μὲ ἀπορία

Τὰ προῖμα ἀνθρώματα, τὰ δόλια.

Κι' ὁ παγετός βορρᾶς ἐσχιζέει

Τὰ αἰθέρια λουλουδιὰ τὰ ἁγνά,

Καὶ μνημεῖα ἀχνὰ τὸ χιόνι κτίζει

Στὰ λείψανά τους· καὶ βοαρρὰ

Γελά ὁ βορρᾶς, ποῦ τὰ ἐσχιζέει...

Μὰ ὁ κρύος χειμῶνας θὰ περάσῃ,

Θὰ λωσῇ ἡ μαύρη συννεφιά.

Καὶ γῆ καὶ οὐρανὸς θ' ἀγκαλιώσῃ

Ζωὴς καινούργιας ἡ ὁμορφιά,

Ὁ ἄγριος χειμῶνας σὰν περάσῃ.

Λέγεσθα τότε τὰ ἄγια μῦθα

Θὰ ξεχνιθῶνται ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους,

Ποῦ μέντοι θάβρουν, ληιμηθῶτα.

Κι' ὡς τῆς καθῆσθαι τῆς τοῦ βυθοῦς

Θὰ ρουθῶσῃ ἡ πλάση τὰ ἄγια μῦθα.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Στ' ἀκρογιάλια τῶν ἀτελειώτων κόσμων συναπαντοῦνται τὰ παιδιά. Ὁ ἀπέραντος οὐρανὸς ἀκίνητος ξαπλώνεται ἀποπάνω, καὶ θορυβοῦν τὰ ἀνήσυχτα νερά. Στ' ἀκρογιάλια τῶν ἀτελειώτων κόσμων τὰ παιδιά συναπαντοῦνται μ' ἀλαλαγμοὺς καὶ μὲ χοροὺς.

Κτίζουν τὰ παλάτια τῶν μὲ ἄμμο καὶ παίξουν μὲ τὰ κοῦφια ὄστρακα. Πλέκουν βάρκες ἀπὸ μαραμμένα φύλλα καὶ μὲ γέλια τὰς ρίχνουν μέσα στὰ βαθειὰ νερά. Τὰ παιδιά παίζουν στ' ἀκρογιάλια τῶν κόσμων.

Δὲν ξέρουν κολύμβη, δὲν ξέρουν νὰ ρίξουν τὰ δίκτυα. Ὁ βουτηχτὴς βουτᾷ γιὰ τὰ μαργαριτάρια, ὁ ἔμπορος ταξιδεύει γιὰ πραγματεῖες, μὰ τὰ παιδιά μαζεύουν κοχύλια, καὶ πάλιν τὰ σκορποῦν. Δὲν ψάχνουν γιὰ κρυμμένους θησαυροὺς, δὲν ξέρουν νὰ ρίξουν τὰ δίκτυα.

Ἡ θάλασσα φουσκώνει καὶ στὸ

λυκόφως ἀντιλαμβάνει τὸ χαμογέλιο τῆς ἀκροθαλασσίας. Θανατοφόρα κύματα τραγουδοῦν ἀκατανόητα τραγούδια στὰ παιδιά, ὅμοια μὲ μιὰ μητέρα ποῦ νανουρίζε τὸ παιδί τῆς μέσ' στὴν κούνια. Ἡ θάλασσα παίξει μὲ τὰ παιδιά, καὶ στὸ λυκόφως ἀντιλαμβάνει τὸ χαμογέλιο τῆς ἀκροθαλασσίας.

Τ' ἀκρογιάλια τῶν ἀτελειώτων κόσμων εἶνε τὸ μεγάλο συναπάντημα τῶν παιδιῶν.

Ὁ ὕπνος ποῦ ἀπαλοπετᾷ ἀπὸ τὰ ματάκια τοῦ παιδιοῦ,—ξέρεῖ κανεὶς ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; Ναι! Λέγουν πῶς ἔχει τὸν θρόνο του ἐκεῖ ποῦ ἀνθοῦν δυὸ μαγικά μπουμπούκια στὸ μυθικὸ χωριὸ ποῦ εἶνε χωμένο μέσα στοὺς ἱσκιούς τῶν δασῶν, ποῦ τὰ φωτίζουν ἀμυδρὰ ἀόρατες πυρολαμπίδες. Λέγουν ὅτι ἔρχεται ἀπ' ἐκεῖ νὰ φιλήσῃ τὰ ματάκια τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ χαμογέλιο ποῦ πλανᾶται πάνω στὰ χεῖλάνια τοῦ παιδιοῦ τὴν ὥρα ποῦ κοιμᾶται—ξέρεῖ κανεὶς ποῦ ἔχει

πρωτογεννηθῇ; Ναι! Λέγουν πῶς μιὰ μικρὴ θαμπὴ ἀκτίνα τοῦ καινούργιου φεγγαριοῦ ἀγγίζει ἀπαλὰ τὴν ἀκρὴ τῶν φθινοπωρινῶν συννέφων ποῦ πᾶν νὰ δώσουν, καὶ ἔτσι πρωτογεννηθῇ τὸ χαμογέλιο πάνω στὸ ὄνειρο μιᾶς δροσλοσυμένης αὐγῆς—τὸ χαριτωμένο χαμογέλιο ποῦ πλανᾶται πάνω στὰ χεῖλη τοῦ παιδιοῦ ποῦ κοιμᾶται.

Ἡ γλυκεῖα, δροσερὴ τρυφερότης ποῦ ἀνθίζει πάνω στὸ παιδικὸ κορμάκι—ξέρεῖ κανεὶς ποῦ ἔμεινε κρυμμένη τόσον καιρό; Ναι! Ὅταν ἡ μητέρα ἦταν ἀθώα κόρη, ἐγέμιζε τὴν καρδιά τῆς μὲ σιωπηλὴ καὶ μυστικὴν ἀγάπην—ἡ γλυκεῖα, δροσερὴ, τρυφερότης ποῦ ἀνθίζει πάνω στὸ παιδικὸ κορμάκι.

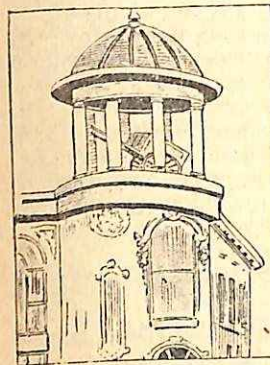
(Ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν μετάφρασον εἰς τὸ πρῶτον τοῦ Ἰνδοῦ ποιητοῦ Ραβινδράναθ Ταγόρ, ποῦ ἔλαβε φέτος ἀπὸ τὴν Σοφιστικὴν Ἀκαδημίαν τὸ μέγα φιλολογικὸν Βραβεῖον Νόμπελ.)

Νέα Ὑόρκη

Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

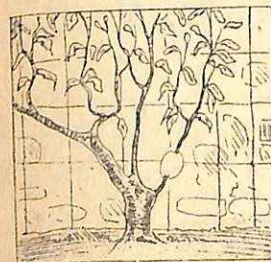
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἐν οἰκόσημον

θεωτὴν ταράτσαν τοῦ μεγαλοπρεποῦς καφενεῖου. Ὁ ἰδιοκτῆτης τὸ δείχνει εἰς ὅλους μὲ υπερηφάνειαν καὶ μάλιστα τὸ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, ὥστε μιὰν φορὰν ποῦ ἐξεοράγη πυρκαϊὰ εἰς τὸ καφενεῖον, διέταξε τοὺς πυροσβέστας νὰ γλυτώσουν πρῶτα τὸ χειραμάξι καὶ ἔπειτα τὰ ἄλλα τοῦ πολυτιμα πρᾶγματα!

Αὐγὸν εἰς ἀχλαδεῖν.

Ἐνα κλάδον τοῦ δένδρου, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Τὸ δέν-

δρον ὑπάρχει εἰς ἓν θερμὸν κήπιον τῶν Παρισίων.

Ἐβδομηδεκαεὶς Διαγωνισμοὶ

α') Πρόβλημα

Ἐστὶν ἡ ἐπὶ τοῦ Τορπιλλοβόλου II

Εἰς τὴν μάχην αὐτὴν ὑπάρχουν ἑπτὰ γουρουνάκια. Μὲ τρεῖς διασταυ-

ρουμένας εὐθείας γραμμᾶς, ἢ μάνδρα πρόκειται νὰ διαιρεθῇ εἰς ἑπτὰ διαμερίσματα, διαφόρων σχημάτων καὶ μεγεθῶν, ἀλλ' οὕτως ὥστε εἰς κάθε διαμερίσμα νὰ ὑπάρχῃ ἀπὸ ἓν γουρουνάκι, χωρισμένον ἐντελῶς ἀπὸ τὰ δέλφια του. Πῶς θὰ χαραχθοῦν αἱ τρεῖς αὐταὶ γραμμᾶι;

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθητὰς

Ἐστὶν ἡ ἐπὶ τοῦ Χοῦστον Καρρὸν

L'-pplt-st-1-mllr-csnt

Νᾶναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

γ') Πιζέγκεον

Ἐστὶν ἡ ἐπὶ τοῦ Δοξασμένου Μάρλιζο

BE	ΣΑ	ΖΑ	ΔΑ
NI	KH	NA	KO
ΘΕΣ	BE	A	ΛΟ
ΡΟΙ	ΓΡΕ	ΓΙ	NH

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθῶν πέντε πόλεις τῆς Μακεδονίας.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Αἰθῶν, τὰς Ἑβραίων καὶ τὸ Ἑβραϊκόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Ἐυρυπύδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μιὰν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὁνόματα ὅλων τῶν λύσεων θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού, τὸ ὅποσον ὁποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 7ου φύλλου

α') Τυτιανός, Κορρέγιος, Ζεζέις, Ραφαήλ.—β') Ὁ πυροδότης φαίνεται κάτωθεν τοῦ πυροβόλου, ἐν ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνας, γίνῃ βάση.—γ') Il faut casser le noyau pour avoir l'amande.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀναέσις τῆς συνδρομῆς του

Ίδε τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ Κεφ. Β

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΙ ΑΓΟΡΙΑ

Φαίνεται, ὅτι τὸ κορίτσι κἀννε μίαν φίλην γρηγορώτερα παρὰ τὸ ἀγόρι ἕνα φίλον. Ἐνθυνοῦμαι, ὅταν ἦμιν μικροὶ, σὰν ἤρχετο χαμμιὰ νέζ μαθητοῖα εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον, ὅπου ἐπῆγα ἕνα χρόνον. Ὅλα τὰ κορίτσια ἐτρέχαν νὰ τὴν παραλάβουν καὶ τὸ καθένα τὴν ἠθέλε πλάι του, εἰς τὸ θρανίον. Κατὰ τὸ διάλειμμα τὴν περιεκύκλωναν καὶ τῆς ἔλεγαν ἕνα σωρὸ γλυκὰ λόγια, πού ἀγόρια εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν δὲν θὰ εὔρισκαν ποτὲ νὰ ποῦν.

Ἦμιν τότε πολὺ μικροὶ διὰ νὰ θαν- μάσω ὅτ' αὐτὰ παιδάκια τὸ αἰσθημα- τὴς ἀγάτης, τῆς φιλίας. Τὴ ἀγγελικὴ ἀ- φρέλεια, τὴ ὠραιότης εἰς κάθε τὸν ἀ- νημία!

Ὅταν ἐμεγάλωσα λιγάκι καὶ ἐπῆγα εἰς τὸ Λύκειον, ἀπόρησα σὰν εἶδα τὴν ὑπο- δοχὴν πού κἀννον τὰγόρια εἰς τοὺς νέους συμμαθητὰς των. Μόλις με εἶδαν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν τάξιν, ἄρχισαν νὰ γελοῦν εἰρωνικῶς, νὰ με περιπαίζουν· ὅ- ταν δὲ ἐκτύπησεν ὁ κωδὼν καὶ ἐξῆλθαμε διὰ τὸ διάλειμμα, τὸσον πολὺ μ' ἐφούρ- κισαν πού ἐσκέφθηκα μιά στιγμὴ νὰ τοὺς κτυπήσω ἄλλὰ δὲν τὸ ἔκαμα διότι δὲν εἶχα συνηθίσει ἀκόμη τὸν παιδαγωγὸν με τὴν γενειάδα.

Ὡ! πόσον πιὸ καλὴ καρδιά ἔχουν τὰ κορίτσια, ἔλεγα μέσα μου.

Πράγματι, τὰ κορίτσια ἔχουν ἐξ ἐνστί- κτου καλλιτέρεους τρόπους ἀπὸ τὰγόρια. Ξεύρουν νὰ φιλοφρονοῦν καὶ ν' ἀνταποδί- δουν ἀμέσως τὴν φιλίαν. Πέρουν ἀπὸ τὴν Ρωσίαν εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν ἐσχόλῃν μας μία οἰογένεια, πού εἶχε δύο τρία κορίτσια. Ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν ἄργησε νὰ τὰ γνω- ρίσῃ ὅλα καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡσάν στενωτά- ται φίλοι. Μαζὶ ὅτ' ὀντον περιπατοῦ, μαζὶ ὅτ' αὐτὰ μύακια, μαζὶ στῆς ἀπογευματινές. Δὲν ἐχωρίζοντο παρὰ μόνον τὴν νύκτα, πού ἐπρεπε πὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Ὅταν ἐπλησίασεν ὁ καιρὸς πού ἐπρό- κειτο νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ρωσίαν, ἡ ἐξαδέλφη μου ἔγινε μελαγχολικὴ. Δὲν ἔ- τρωγε, δὲν ἐκοιμήτο καλὰ καὶ καποτε τὰ μάτια τῆς ἐφαίνοντο κόκκινα ὡς νὰ εἶχε κλάψῃ. Ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀνα- χωρήσεως, ἡ σκιρτὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ δὲν περιγράφεται. Ὅλοι ἐκλαίαν, ἡ δὲ ἐξα- δέλφη μου ἐξηκολούθησε νὰ κλαίῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας.

Δύο μῆνες ἐφθασαν διὰ ν' ἀγαπηθοῦν τόσο πολὺ!

Κῦμα

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ

Ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν, παραινομένη τῶν Θεοφάντων, εἶχαμεν ὑπάγει εἰς τὸν μεγά- λον βραχίονα τοῦ λιμένος μας. Ἐθα μά- ζαμε τὴ φύσι. Τὴ ὥρατος ὁρανόσ! Τὴ γαλήνη στῇ θάλασσα! Νὰ καὶ ἕνα βα- πόρι πού ἐρχεται. Ἐξάρνα... τί ἀκούω; καμπάνες... Ὁ Μπα, λέγω στὸ φίλο μου, μήπως ἔπιασε χαμμιὰ πυρκαϊά; — Ναι, ναι, σπεύδει νὰ μὴ ἀπαντήσῃ ἐκεῖνος με

ζλανθυμὸν τόνον· πυρκαϊά! πυρκαϊά! Ἄκου, τώρα ἔρχονται καὶ ὅλα! νὰ! νὰ! καὶ ὁ καπνός!!! πῶ! πῶ! τίνος δύ- στυχον νὰ εἶνε τὸ σπίτι;...

Τρέχουμε. Ἡ καμπάνες ἐξακολουθοῦν νὰ κτυποῦν, τὰ ὅλα βουίζουν, ὁ καπνὸς ἀναβαίνει.

Συλλογίσθηκα ὅτι ἀρκετὰ ἐτρομάζε ο φίλος μου— καθὼς θὰ τρομάξετε καὶ σεις.— Στάσου, τοῦ λέγω, δὲν εἶνε τίποτα, ἡ καμπάνες κτυποῦν γιὰτι αὐτοῖς εἶνε τῶν Θεοφάντων· τὰ ὅλα δὲν εἶνε ὅλα ἀλλὰ μάζουλα, ὁ δὲ καπνὸς βγαίνει ἀπὸ αὐτὰ.

Ὁ φίλος μου, ἄμα ἐννόησε τὸ πάθη- μά του, ἐσωπῆσε ἀπὸ ἐντροπία.

Μέλλον Ἐφευρέτης

ΣΤΗ ΛΙΑΚΑΔΑ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Στὴ λιακάδα τοῦ Ζαππεῖου
μὴν ἡμέρα Κυριακή,
Γέροι, νέοι καὶ παιδάκια
περπατοῦσαν ὅδ' αὖ ἐκεῖ.

Ἐνας στοργαλὸς πουλοῦσε
λουκουμάκια με γερὸ,
Ἀνὸ δασκάλο συζητοῦσαν
δυνατὰ με μαλλιαρὸ.

Τρεῖς γυνταροὶ ἐγελοῦσαν
τραπεζίτη κοιταρὰ
Τέσσαρες περνοῦσαν πέρα
παρκαμάρες με μωρὰ.

Πέντε νέες δεσποινίδες
ὁμιλοῦσαν γαλλικά.
Ἐξ μεσοκόπες κυρίες
λέγωνε πολιτικά.

Ἐπτά μάρκες ὅτ' αὐτοῖς
παίζανε κρηνητό.
Καὶ ἀντίον, ὁ ἕνα πάγκο,
ἐργαζα καὶ ἐγὼ αὐτό.

Μπαρουντοκαπιτισμένη Γαλανόλευκη

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Γιῶργος: — Τὴ βροχὴ καὶ τὴ κακὴ σῆ- μερα. Ἄχ! δὲν θὰ ἡμπορέσομεν νὰ ὑπά- γωμεν εἰς τὴν ἐκδρομὴν. Νομίζω πῶς δὲν ἐπρεπε νὰ ἐπιτρέπεται νὰ βροχῇ τὴν Κυ- ριακὴν.

Τοτός: — Ὅλο παραινοῦμαι, καίμενε Γιῶργος. Δὲν σκέπτεσαι τί δυστυχίματα εἰμποροῦν νὰ μᾶς συμβοῦν, παρὰ γκρινιά- ζεις διότι δὲν θὰ ἐξεέλθωμεν.

— Σώπα σύν, Φιλόσοφε, τὸ ξεύρομεν πῶς ἐσένα τίποτε δὲν σὲ πειράζει.

— Μὰ τί, δὲν ἔχω δικαίον;

— Καὶ βέβαια ἔχεις δικαίον. Στους δια- φόρους φιλοσόφους τῆς Ἑλλάδος θὰ προ- σθέσωμεν μετ' ὀλίγον καὶ τὸν Τοτόν τὸν Ἀθηναῖον.

— Ὅλο περιγελᾷς, ἔξυπνε. Δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ πῇς μίαν σωστὴν διαιών.

— Τὴ νὰ σοῦ κἀμῳ; Ὅλος ὁ κόσμος δὲν ἔχει τὸν νοῦν τοῦ Σωκράτους..... ἡ τοῦ Τοτού..

— Σώπα, Γιῶργος.

Τοτός: — Γιῶργο μου, πῶς πεῖνῳ! Γιῶργος: — Καὶ ἐγὼ πεῖνῳ, Τοτό, τί ὥρα εἶνε;

— Τὸ ὁρολόγι μου λέγει δώδεκα καὶ μισή, μὰ δὲν ἔξεύρω ἂν πηγαίην καλὰ.

— Μπα, Τοτό. Τὴ καπνὸς εἶνε αὐτός, σὰν κατὶ νὰ καίεται.

— Γιῶργο! Ἄχ Θεέ μου, θὰ ἐκἀντὶ τὸ φαγητόν! Γιῶργο, τί δυστυχία!

— Ἐλα νὰ ἰδοῦμε εἰς τὸ μαγειρεῖον!

Δὲν ἔξεύρω πῶς εἶχε συμβῇ τὸ δυστύ- χημα, ἀλλὰ ξεύρω ὅτι τὸ φαγητόν εἶχε καλὸ, καὶ ὅτι ὁ Τοτός καὶ ὁ Γιῶργος θὰ ἔτρωγαν τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ξερό ψωμί.

Ὅταν τὸ ἔμαθεν ὁ Τοτός, ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα καὶ ὁ Γιῶργος προσε- πάθει ματαίως νὰ τὸν παρηγορήσῃ: «Κλαῖς ἐπειδὴ ἐκἀντὶ τὸ φαγητόν; Νο- μίζεις πῶς ὁ φίλος σου ὁ Σωκράτης θὰ ἔκλαιε ἂν ἡ Ἐανθίππη ἔκαμε τὸ φαγητόν.» Ἀλλὰ ὁ Τοτός ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ καὶ δὲν ἀπαντᾷ. Ἰσως ὁ μέγας αὐτὸς φι- λόσοφος συναριθμῇ τὸ ὅτι ἐκἀντὶ τὸ φαγη- τὸν μετὰ τῶν μεγάλων δυστυχιμάτων. Κοινὸς νοῦς σὰν τὸν ἰδικὸν μας δὲν δύνα- ται νὰ ἐννοήσῃ τὴν βαθεῖαν φιλοσοφίαν τοῦ Τοτού.....

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Τρελλὴ Ναυτοπούλα λέει στὰ Πευθα- μένα Ὁνειρα:

— Τὴ καλὰ πού θὰ γίνῃς ἀξιωματικός!.. Ὅσο συλλογίζομαι πού θὰ παίζῃ μουσικὴ στῇν κηδεῖα σου, μοῦρχειται νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρὰ μου!..

Ἐστῆλ' ἀπὸ τὸ Τσιγγάνικο Βαλς

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης προσελήθη ὡς ὁ πᾶλληλος εἰς μουσικὸν κατάστημα.

— Πωλεῖτε κομμάτια βιολιῶ; τὸν ἐρωτᾷ μίαν ἡμέραν μίαν παλῆτις.

— Ὁχι, δεσποινίς, ἀπαντᾷ ὁ ὑπάλληλος, μόνον ὀλόκληρα βιολία!

Ἐστῆλ' ἀπὸ τὸ Ἀτρόμητο Εὐξωνάκι

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ὁ Νίκος βλέπει μελάνην χυμὴν στὸ βι- βλίον του καὶ κεντηνομένης ἐρωτᾷ τὸν πα- ρακλῆμενόν του τὸν Γιάννην ἂν εἶδε ποῖος τοῦ τὰ ἔχρυσε.

— Δὲν σοῦ λέω, ἀπαντᾷ ὁ Γιάννης, γιὰτι ἄμα τὸν μᾶλιν θὰ πᾶς νὰ δεῖρῃς τὸν ἀξάδελφόν μου τὸν Πέτρον.

Ἐστῆλ' ἀπὸ τοῦ Χάρωνος

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐνδοξίδου
τὴν 4ην Φεβρουαρίου 1914.

Ὅπως ὁ κ. Φαίδων, κ' ἐγὼ σὰς γράφω σήμερον, χωρὶς νὰ ξεύρω πότε θὰ δι- αβάσετε τὰς ἀπαντήσεις μου. Ἄχ, αὐτὴ ἡ ἀπεργία!.. Ὁ κ. Φαίδων, εἰς τὴν ἐπιστο- λὴν του, φαίνεται νὰ συμπαθῇ τόσον τοὺς ἐργάτας! Κ' ἐγὼ τοὺς συμπαθῶ. Ἀλλὰ— τί νὰ σὰς πῶ!—θὰ ἐροῦμαι νὰ μὴν ἀπεργοῦν...οἱ τυπογράφοι. Δὲν εἶνε μόνον πού καθυστερεῖ τὸ φύλλον. Εἶνε καὶ κατὰ ἄλλο χειρότερον: Οἱ τυπογράφοι ζη- τοῦν, καθὼς ξεύρετε, νὰ ἐλαττωθοῦν αἱ ὥραι τῆς ἐργασίας των ἀπὸ δέκα εἰς ὀκτὼ καὶ συγχρόνως ναῦξηθῇ τὸ ἡμερο- μίσθιον. Τί θὰ συμβῇ λοιπὸν ἂν γίνον- δεκά τὰ αἰτήματά των ἀπὸ τοὺς διευθυ- ντάς των τυπογραφείων; Κατ' ἀνάγκην θὰ ὑποβῇ τὸ τυποτεχνία. Ἐάν ὡς τώρα, διὰ νὰ τυπώσῃ τὸ φύλλον μου, ἐπλήρωσα π: γ: 60 δραμάκια, εἰς τὸ ἐξῆς θὰ πλη- ρώσω 100. Ἀλλὰ πού θὰ εὔρω νὰ πλη- ρώσω τόσα, ἀφοῦ πρὶν μόνις καὶ μετὰ βίας τὰ ἐκατάφερα;... πῶς θὰ ἐπιβα- ρυνθῇ μὴν πρὸςθετον δαπάνην δύο, δύομισι χιλιάδων δραμῶν τὸ ἔτος;.. Ὁ ἀ- ναγκασθὼ λοιπὸν ἡ νὰ παύσω τὴν ἐκδο- σιν, ἡ ναῦξῃσιν ὀλίγον τὴν συνδρομὴν... Ὁχι, τίποτε ἀπ' αὐτὰ, καὶ μὴν ἀνησυγῇ- τε. Τὸ μόνον πού θὰ σὰς ζητήσω, θὰ εἶνε μία μεγαλητέρα δραστηριότης εἰς τὸ ἐξασπλάθωμα. Μὲ τὸ ἐξασπλάθωμα θὰ κα- λυφθῇ ἡ πρόσθετος δαπάνη. Καὶ δι' αὐτὸ μὲ τὸ ἐργάσασθαι φύλλον, θὰ σὰς στελεχῶ πάλιν τοὺς ὁρους τοῦ Διαγωνισμοῦ Ἐξασπλάθματος καὶ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἐνεργήσετε ὅσον δραστηριώτερος εἰμπο- ρεῖτε. Διὰ νὰ σὰς εὐκολύνω μάλιστα πε- ρισσότερον εἰς τὸ ἔργον, θὰ δώσω μερικὰ προνόμια εἰς τοὺς ἐγγεγραφομένους διὰ Ἐ- ξασπλάθματος. Ἀλλὰ περὶ αὐτῶν εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ Ἀῖρα τῆς Κερκύρας μὲ ἔστειλε 10 φράγκα διὰ νὰ ἐγγράψω ἕνα ἀπὸ τοὺς συ- στηθέντας ἡδὴ ἀπόρους εἰς μνήμην τῆς Γκα- ρίας τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ἐνέγραψα μετὰ τὰ 10 αὐτὰ φράγκα δι' ἕν ἔτος καὶ τρεῖς μῆ- νας τὸ ἀρχαῖον πού ἐστύτησεν εἰς τὸ ἴον φύλλον ἡ φίλη μου Ἀθάναια 1912—1913. Διὰ τὴν εὐγενὴν προσφορὰν εὐχαριστῶ τὴν Ἀῖραν τῆς Κερκύρας, τὴν ἱποῖαν ἡ εὐχὴ τῆς Γκαρίας μας θὰ συνοδεύσῃ κατ' ὅλον τὴν τὸν βίον.

Ἡ Ἡρώς τοῦ 21—τί εὐμορφὸ τὸ γράμμα τῆς!—ἀνεκάλυψε μερικὰ κορίτσια πού θέ- λουν νὰ κἀνουν τῆς μεγάλης, ἀλλὰ διαβά- ζουν κρυφὰ τὴ “Διάπλασι”, ἐπειδὴ τοὺς ἀρέ- σει. Καὶ σχετικῶς μετὰ αὐτὸ, μὲ διηγείται τί ἐπαθὲν ἡ ἴδια τὴν παραμονὴν τῆς πρωτο- χρονιάς. Εἶχε πάχ με τοὺς γονεῖς τῆς εἰς τὰ μαγαζαῖα, ὅπου εἶδε μίαν χαριτωμένην κοῦ- κλαν, καθισμένην ἐμπρὸς εἰς τὴν τουαλέτ- ταν τῆς. Τὴν ἐθαλεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς καὶ ὁ μπαμπὰς τῆς, πού τὸ κατάλαβε, ἐ- φάνη πρόθυμος νὰ τῆς τὴν ἀγοράσῃ. Ἡ μαμά τῆς ὁμῶς εἶπε: “γὰ ποῖα μπαμπὰς εἶνε αὐτὴ;” Ἡ ἄμα ἤκουσε τὴν λέξιν μπα- μπὰς, ἡ φίλη μου ἐκτακτικῶς καὶ εἶπε ὅτι ἀντὶ τῆς κοῦκλας, θὰ ἐροῦμαι ἕνα πανταίρι. Καὶ πράγματι τῆς τὸ ἀγόρα- σαν. Ἀλλὰ ἀπὸ μέσα τῆς, πάντα τὴν κοῦ- κλα ἤθελε, κ' ἐγύρισε ἐπὶ σπῆτι λυπημένη. Διὰ νὰ παρηγορηθῇ μάλιστα, ἐπαίξε κρυφὰ μετὰ τῆς τὴν παιχίδι των μικρῶν τῆς ἀ- βαλφῶν... Εἰς τὸ Ὁμήρειον Παρθεναγωγεῖον τῆς Σμύρνης, εἶνε τρεῖς ἔτη τώρα πού ἀπονέμε-

ται τὸ Τζαντοπούλειον βραβεῖον. Λοιπὸν καὶ τὰς τρεῖς φορὰς, τὸ ἐπῆραν φίλοι μου. Τὴν πρώτην φορὰν ἡ Ὁ. Κασοπούλου, τὴν δευτέραν ἡ Ἡ. Καλικάνη καὶ τῆς ἡ Ὁ- μηρίας, ἡ Αἰκατερίνη Βασιτσάκη. Μεγάλῃ χαρὰ καὶ μεγάλῃ τιμῇ δι' ἐμέ! Αὐταὶ αἱ τιμητικαὶ διακρίσεις των φίλων μου, εὐχλο- γότερα ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, κηρύττουν τὴν καλὴν ἐπίδρασιν πού ἔχει τὸ περιοδικόν μου.

Εἶπατε εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας τοῦ προη- γουμένου φύλλον τὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Συλ- λόγου «Κρήτη» εἰς τὸ Ἡράκλειον. Εὐχα- ριστῶ θερμῶς τοὺς ἐνθουσιώδεις φίλους μου πού τὸν ἔδωσαν, καὶ ἰδικιτέρως τὸν Λοῦα- σμέρον Ρήρον, πού μὲν γράφει τὰ ἐξῆς:

«Σκοπὸς τοῦ Συλλόγου μας θὰ εἶνε νὰ ζῶμε εἰς ἀδελφικὴν ἀγάπην μετὰ τοὺς ἄλ- λους Συλλόγους, ἀφοῦ ὅλοι ἐργαζόμεθα διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν, ἀφοῦ ὅλοι θέλομε νὰ ἰ- δοῦμε τὴν Ἀνάπλασι μεγάλῃ!.. Πολὺ ὥραϊα! Καὶ τώρα ἐμπρός, ἔργα!»

Σὺ ἔστειλε δ.τι. ἐξῆς τῆς, Σιδηροδὸν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
Εἰς τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Γ. ΑΛΟΙΠΗΣ

ἐν Ραστοβίῃ (Ρωσίας)

Βραβεύθηκε ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἐνδοξὸς Ἀεροναύτης εἰς τὸν 138ον Διαγωνισμὸν πρὸς συνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκησέων. (Ἰδε Διάπλασι 1913, σελ. 419)

Καστανὴ Γιωρτωπούλα, ἡ ἐπιστολὴ σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Καὶ, νὰ μὲ γράψῃς ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερα. Θέλω νὰ ξεύρω ποῖα εἶνε αἱ ἀσχολίαι σου καὶ προπᾶντων αἱ ἰδέαι σου. Μὲ αὐτὴν ἔξαρνα πού μὲ γράφεις σήμερον, ὅτι διαβάσεις δ.τι τύχη καὶ νομίζεις ὅτι δὲν θάλαπτεσαι, ἐγὼ δὲν συμ- φωνῶ καθόλου. Πρέπει νὰ εἶσαι αὐστηρὸς ἐκλεκτικὸς εἰς τὰν ἀντιγνώριστά σου. (Ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμον τῆς παλαιᾶς μας φίλης, πού τὴν εὐγνωμονεῖς διδοῖ σοῦ ἐστύτησε τὸ περιοδικόν μου, δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸ φανερώσω.)

Ὁ συνδρομητὴς πού μὲ κἀννε ἀνωνύμως μίαν σάτυρον ἀπόρου, ἂς μὲθῃ, ὅτι διὰ νὰ συστήσῃ, πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ ποῖος ὁ συνιστῶν καὶ ποῖος ὁ συνιστῶμενος. «Βλέπω αὐτὸν τὸν ὥραιον καιρὸν, μὲ γράφει ἡ Ναυτοπούλα, καὶ ἀπελπίζομαι. Μὰ πότε ἐπὶ τέλους θὰ χιονίσῃ; χειμῶνας

εἶνε αὐτὸς ἡ ἀνοιξίς!.. Ἐκεῖ πέρα πού ἀρ- χίζει νὰ κἀνῃ λίγος κρῶς καὶ κομποῦμαι μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ εἶρω χιόνια, ξυπνῶ καὶ βλέπω τὸν ὁρατὸν κατα- γράζον μ' ἕνα ἴλιον ἀνοιξιάτικο.» Ἀληθεῖς... ἀπελπιστικόν!

Ὡ, ναι, Ἐξοσιε Ἀθίς, κ' ἐγὼ πιστεύω ὅτι εἰς τὴν πόλιν πού πηγαίνεις τώρα, θὰ περῶς θαυμάσια. Ἐχω καὶ πληθὺς συν- δρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν πού θὰ τοὺς γνωρίσῃς. Τὸ «Θέατρον» ἐλπίζω νὰ ἐπιδό- ξηται διὰ νὰ σὲ συντροφεύσῃ εἰς τὸ ταξιδί- ον.

Ἐνα σωρὸ μὲν ζήτησιν πληροφοριῶν διὰ τὸν μεγάλον Κινηματογραφικὸν Διαγω- νισμὸν τοῦ ὅρκου Cinés. Τοὺς πληροφορῶ ὅτι ἡ προθεσμία λήγει τὴν 31 Μαρτίου (ε.ν.) Ἡ δὲ διεθνοῦς εἶνε ἡ ἐξῆς: A la direction de la Société «Cinés», via Macerata 51, Rome, Italie.— Τώρα πού ξεύρετε τὴν διεθνοῦσαν, εἰμπορεῖτε νὰ ζητή- σετε ἀπ' εὐθείας ὅσας θέλετε πληροφορίες.

Σὺ ἔστειλε δ.τι. ἐξῆς τῆς, Σιδηροδὸν Προσωπεῖον. Σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἀπόφα- σίν σου νὰ μὴ διαβάξῃς πλέον «μυθιστορή- ματα τῆς πεντάρας». Ὅσον διὰ τὸν Σέρλοκ Χόλμς, ὁ κ. Φαίδων δὲν τὸν συμπεριέλαβεν εἰς τὰ κοινὰ ἀστυνομικὰ καὶ ἐγκληματα μυθιστορήματα, διὰ τὸν ἐξῆς λόγον: Ὁ Σέρλοκ Χόλμς εἶνε δημιουργημὰ ἐνὸς μεγά- λου συγγραφέως, τοῦ Κόναν Ντόυλ. Ὅλα τὰ διηγήματα, τὰ σχετικὰ μετὰ αὐτόν, εἶνε ὥραϊα, καλλιτεχνικά. Κατάλληλα διὰ παι- διὰ, βεβαίως ὅχι, δὲν εἶνε. Ἀλλὰ πάλιν, τὸ ὥραϊον δὲν βλάπτει. Ὅταν ἕνας συγγραφεὺς εἶνε μεγάλος, ξεύρει νὰ διδάσκῃ καὶ μ' ἐγ- κληματα. Τὰ μυθιστορήματα πού εἶνε κατα- στρεπτικά, εἶνε τὰ ἀσχημά, ἐκείνα πού γράφουν ἀδέξιοι καὶ ἀνευ ταλάντου μυη- ταὶ τοῦ μεγάλου Κόναν Ντόυλ. Ἐργα αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως οἱ μεγαλύτεροι ἀπὸ τοὺς φίλους μου, εἰμποροῦν νὰ διαβάξουν. (Οἱ μικρότεροι ὅχι.) Τὸν ἄλλον ὁμῶς ψευδο- συγγραφεὺς εἶνε ἀπηγορευμένα καὶ εἰς με- γάλους καὶ εἰς μικροὺς.

Ἰδοὺ, σχετικῶς, τί μὲ γράφει καὶ ὁ Ἡώης τοῦ 1912: «Φρονῶ, ὅτι οἱ κύριοι πού γράφουν εἰς τὸν Φαίδωνα διὰ τὸν Ἐρ- βελὶν καὶ τὸν Λοῦλου, ὅτι δῆθεν εἶνε σὰν τὰ μυθιστορήματα τῆς πεντάρας, δὲν ἔχουν κα- θόλου κρίσιν. Πῶς εἰμπορεῖ κανεὶς διὰ συγ- κρίνῃ τὰ μυθιστορήματα τῆς πεντάρας, μετὰ τὰ ἑποῖα διασκόβεις, ἡ μάλλον καταστρέφεις τὰ ἴδη τοῦ ὁ ἀπλὸς κοσμάκης, μ' ἐκεῖνα πού δημοσιεύει ἡ Διάπλασι; καὶ τοὺς συγγρα- φεῖς των μυθιστορημάτων αὐτῶν μετὰ τὸν κ. Ἐνδοξοῦν, μετὰ τοὺς ἄλλους ἐκλεκτοὺς συν- εργάτας σου καὶ μετὰ τοὺς συγγραφῆς ὥραιων, τερπνῶν καὶ διδακτικῶν βιβλίων;»

Ἐχουν συσσωρευθῇ πάρα πολλὰ ἐπιστο- λαί, ἐνέκα...τῆς ἀπεργίας. Ὁ γῆρας δὲν μὲ ἐπιτρέπει, δυστυχῶς, νὰπαντήσω ἐν ἐκτάσει εἰς ὅλας. Καὶ ἀρκοῦμαι γὰρ συμ- ψῶν εἶδῃ, ὅτι ὥραϊα ἐπιστολάς μὲ ἔστει- λαν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Κεφαλοπόδι Λαβρόν, Λαμπρινόπουλα, Ἀνθιμένη Βαμβακιά (μὰ τί ὥραϊα, τί τρυ- περὰ πού γράφει

«Ενα πέσιμος» τῆς Ἀνθισμένης Βαμβακιάς.— «Τὸ Χένιν» τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913.— «Εὐθύμησις» τῆς Μπουμπουλίνας.— «Εὐ-
γες!» τῆς Σημῆας τῆς «Ἀκροπόλεως».—
Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Οἱ Γαλλίζοντες» (τὸ
τελευταῖον λάθος εἶνε λογοπαίγδιον ἀκα-
τάλληλον).— «Ἀνοίξας» (ἄτεργοι στίχοι).—
«Ο Χειμῶν» (ἐπίσης).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : Πολικὸς Ἀσπὶρ, ἄ.
(Μ. Δ.) Ἡρώς τῶν Γιαννιτσῶν, ἄ. (Α. Θ.)
Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, ἄ. (Π. Γ.) Ἀσπὶρ
τῆς Ἐλευθερίας, ἄ. (Πόθος εἰμαι;) Δόσος
Βύρων, ἄ. (Α. Τ.) Φοσφῆλις, ἄ. (Σ. Κ.)
Βασίλειος τοῦ Ἰονίου, ἄ. (Τ. Κ.) Ναντίπου-
λο Κεφαλληνίας, ἄ. (Δ. Μ.) Φάρος τῆς Αἴ-
γυψος, κ. (Μ. Α.) Γενεὰ Πατρίδα, κ.
Θαλασσομιάτα, κ. (!!!) Ἡρώς τοῦ Ζα-
λόγγου, κ. (κίτ.) Δύτης, ἄ. (Ν. Κ.) Αἵμα-
τωμένο Σίφος, ἄ. (Γ. Γ.) Κῆμα τοῦ Ἰονίου,
ἄ. (Χ. Κ.) Ἀεροπεριπλοῦς, ἄ. (Θ. Α.)
Ἑλληνική Ὀβίς, ἄ. (Π. Κ.) Ὑπόδουλος
Ἑλληνίς, κ. (Δ. Δ.) Βυζαντινὸν Κλέος, ἄ.
(Γ. Τ.) Χάρις, ἄ. (Κ. Τ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Νέικε, ἄ.
Ἀσπὶρ τῆς Ἐλευθερίας, ἄ. Πέννα τῆς Λια-
πιάσως, κ. Τολμηρὸς Ἀεροπόρος, ἄ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λαξουν :** ὁ Ἡρώς τοῦ 1913 (0) με Τέλλον
Ἀργῶν, Τσοῦτσαν, Νατάκι τοῦ Ἀβέ-
ρως.— ὁ Θοάμβος τοῦ Δικαίου (0) με
Γενναϊόνηρον Στρατηλάτην, Ἐρημίτιδα, Λο-
ρελάι.— ὁ Δοξασμένος Πρὸς (0) με Ἐξό-
ριστον Ἀτιθίδα, Κόμωρ, Μπουμπουλίνας,
Ρεζεντῶν, Κεφαλλονίτικο Διαβολάκι, Καστα-
λιὰ Πηγήν, Σελβίαν, Ἀκακίαν.— τὸ Ρεῦμα
τοῦ Βοσπόρου (0) με Ἡρώϊδα τοῦ Σουλίου,
Γαλήνην, Λόζαν.— τὸ Ἀτρώμητο Εὐζωνάκι
(0) με Ἀσπὶρ τῆς Ἐλευθερίας, Κῆμα,
Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς :
Χρῆστον (ἔστειλα καὶ τὸ πέμπτον βέβαιον,
ἔτσι πρέπει ὅλοι, καὶ οἱ πολλοὶ ἀρχαριοί, νὰ
λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς, διὰ
νὰ συνθῶξουν) Ἀνταίω τῆς Θελήσεως (τί
θὰ πῇ «νὰ μὴ με κοστίζης» : ἅμα δὲν λαμβά-
νῃς ἕνα φύλλον, πρέπει νὰ μὴ τὸ γρά-
ψῃς ἡμέσως διὰ νὰ σοὺ τὸ ἐκπαιδεύω)
Δοξασμένο Μάνιλερ (δὲν γνωρίζω ἂν ὑφί-
στανται φέτος αὐτοὶ οἱ Σύλλογοι) Στρατη-
λάτην τῆς Μακεδονίας (ἐλήφθησαν, ἔστειλα)
Προσφυγὴ Ἀνάμνησιν (ἔχει καλῶς νὰ σὲ
ἰδῶ!) Νικητὴν (ἐλήφθησαν) αἱ παραγγελίαι
σου ἐξετελέσθησαν) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες
(ἔστειλα) Τατανιανὸν (σὲ συμβουλεύω νὰ
μὴν ἀλλοτρίως ψευδώνυμον) Εὐθ. Τονγκ.
(χαίρω ποδ' ἔγινες καλὰ κ' εὐχαριστῶ πολὺ
δι' ὅσα γράφεις) Μαρίαν Καλ. (πολὺ εὐμερ-
ετὸ Παδικὸν Πνεῦμά σου ἀλλὰ τὸ ψευδώνυ-
μον Γλινχοχάριμα ἀνέχει εἰς ἄλλην πρέ-
πει νὰ προστίγῃς νὰ σοὺ ἐγκριθῇ ἰδικόν σου)
Πίτσαν Π. (ἔστειλα Ἀσκήσεις χωρὶς τὰς
λύσεις των δὲν μὴ χρησιμεύουν) Σελιανὴν
Εἰρηνομένην (ὥρατι τὰ μακρινὰ ταξείδια,
ἀλλὰ ὅχι με αὐτὰ ποδ' ἐτράθης ὁ Λουλού)
ὅθ' ἰδῇς πάρα κάτω καὶ ὅθ' παύσης νὰ τὸν
ἐξηλύθῃς... Ἐδωγμένον Κλαυδίου (ποδ' με
διαβάζεις ἀπλήστως καὶ ἀχορτάστως) ἀλλὰ
τὸ ποιήμα του ἦτο ἄτεργον καὶ γι' αὐτὸ δὲν
τὸ ἐδημοσίευσαν) ὅταν κἀμὴ κανένα καλλι-
τερο, ἂς μὴ τὸ στείλῃ) Παιγνήτισσαν τῶν
Δολιχῶν (ἔλαβον, εὐχαριστῶ) Πυθαγόραν
τὸν Σάμιον (εὐχαριστῶ πολὺ) Ἐν Τούτῳ
Νίκαι, Ἡρώς τοῦ 1913, Σημῆας τῆς Ἀκρο-

πόλεως, Ποιμενίδα τοῦ Αἴνον, Πολικὸν
Ἀσπὶρ, κτλ. κτλ.

**Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβον μετὰ τὴν 31ην
Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

**Νέος 142ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Δεκεμβρίου-Μαρτίου**

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Ἀπριλίου)
ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης,
ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

90. Δεξιόγραφος

Ἀντωνυμίζαν με θεῶν ἐνώνω

Κ' Αἰγύπτου θεῶν σοῦ φανερώων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριφυλίας

91. Συλλαβόγραφος

Με δύο σύμφωνον γτὴν ἄκρη

Καὶ μετὰ πρόθεσι στὴ μέση,

Τρανὴ πόλι τῆς Εὐρώπης

Κάθε λύτης θὰ συνθέσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

92. Στοιχειοτονόγραφος

Πρόσωπον ἐν τῆς Γραφῆς

Πύργος γίνεται εὐθὺς.

Ἄν κατέλῃ τοῦ φορέσσης

Καὶ τὸν τόνο μεταθέσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

93. Κρυπτογραφικὸν

123456728 = Ἀρχαῖος συγγραφεύς.

2728 = Ζῆλον.

36576 = Θηρίον

436728 = Ἄνθος.

5231528 = Αὐτοκράτωρ.

63128 = Μουσικὸν ὄργανον

72398 = Ἄβλον.

8237527 = Ἀκρωτήριον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

94. Αἵνιγμα

Βασιλεὺς τοῦ Βυζαντίου

Εἶνε τὸ ἀρσενικὸν μου

Τοῦ μικροῦ μας βασιλεῖου

Χώρα τις τὸ θηλυκὸν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου

95. Συλλαβικός Ρόμβος

* = Προστακτική

-- = Ρήμα σύνθετον.

--*- = Πόλις τῆς Μακεδονίας

-- = Γεωμετρικὸν σχῆμα

* = Συλλαβή.

Κάθε ἀστερίσκος εἶνε μία συλλαβή. Καὶ
καθέτως ταῦτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρακτηρίου

96. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε
τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγκρα-
ματισμοῦ, ἄλλαι τὸσαι λέξεις.

Τόπος, Σῦρος, βωμός, Ρέα, καλός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολεσθέντος Ἰδεώδους

97. Ἑλληνοσύμφωνον

η ε - α α

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυροφόρου Κανάρη

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΝΩΣΙΣ»

Διορίζονται ἀντιπρόσωποι, ἐν Πάρῳ : Τε-
λεσίλλα, Ρόδη Βασιλείος ὁ Βουλγαροκτό-
νος, καὶ Καθάρης ὁ Νικητής.

Ὁ Γραμματεὺς : Πανελλήνιος Πόθος.

Φθινοπωρινὴ Δύσις, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν
ὥραία φωτογραφίαν.

Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου (ΙΑ', 22)

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά με ὅλους
τοὺς ἐν Σμύρνῃ συνδρομητάς καὶ συν-
δρομητρίδας τῆς «Διαπλάσεως». — Χάρις

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1914

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 Ἰανουαρίου τὸ πρῶτον ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτικὴν οἱ
ἀριθμοὶ 1 ἕως 1553, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς,
τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεά-
μηνον, ἐξαμηνον ἢ τριμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἰανουαρίου. Ἐ-
κκληρώθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοί :

176, ἐκέκρυσεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τσέπης.

612, 85, ἐκέκρυσεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40
κατ' ἐκλογὴν τῶν.

1128, 208, 423, ἐκέκρυσεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν
25 κατ' ἐκλογὴν τῶν.

79, 1019, 832, 135, ἐκέκρυσεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας
δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν τῶν.

22, 305, 1499, 380, 715, ἐκέκρυσεν ἑκάστος ἀπὸ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλά-
σεως τοῦ προσεχέος ἔτους.

1375, 8, 541, 262, 1189, ἐκέκρυσεν ἑκάστος ἀπὸ ἑνὲς ἀντίτυπου τοῦ Ἀγγέλου τῆς
Ἀράκης.

324, 1457, 192, 470, 74, 529, 961, 474, 167, 1544, ἐκέκρυσεν ἑκάστος ἀπὸ
ἑνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων γ.α. 3, 50.

873, 116, 642, 333, 1180, 677, 227, 1218, 820, 1000, 122, 907, 396,
1277, 858, 1111, 278, 1523, 736, 944, ἐκέκρυσεν ἑκάστος ἀπὸ ἑνα τόμον Διαπλάσεως
τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 γ.α.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα
τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μετὰ τὸ 10ον φύλλον τῆς προσεχέος ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ
δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονειμθέντος αὐτῷ δώρου
δι' ἄλλον, οὕτως ὅπως καὶ κατωτέρω ἀξίει. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι
ἐκέκρυσαν τόμους κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἀπηρτίσθησαν σήμερον ἐπιστολὴν, παρακαλοῦντες
αὐτοὺς νὰ μὴ ὀρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου
καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη,
ἢ ὅθ' πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ
ἐξαμηνον, ἢ τριμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἀπριλίου 1914.
Εἶνε δὲ τὰ δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὅμοια μετὰ τὰ τῆς ἀνωτέρω Πρώτης.